

עין משפט
גר מצוה

ב א מ"י מ"ו מהלכות
 בלחם ה' יא סג
 לארץ רפ טו"ש י"ד ס'
 ר"א סק"י חב:
 ב"מ"י סס הלכה י' [ג]
 טו"ש"ע סס סק"י חב:
 י"א ב מ"י סס הלכה ג
 טו"ש"ע סס סק"י חב:
 י"ב ב מ"י פ"ד סס ה' י'
 וי"ו מ"ה סס שנת ה'
 י"ז סס ג וי"ש דרכ"א ג
 טו"ש"ע ח"ס א' שט
 סק"י א וס' ש"ט סק"י א
 וטו"ש"ע י"ד ס' ר"א סק"י
 חב:

מוסף רש"י

[illegible]

יב ג'ס'ס גאנ

אמת המבי ואמת מרוב
כחם, חשמה, כדור טהור
במסכת לים שנינו
[מקרא] כל לוי בעלי
כחם, כי אמות רח
בשונם הכירה אתה ועל
קדושת צמורת ואת
על קרן מורח דרומית.
שעל קרן מורח מפתח
היתה תורה על שלמה
ואת אצבע ושלקן
דרומית מורח היתה
תורה עליה וצי אצבע,
אצבע תורה על שלמה
אצבע, ולמה אמר אתה
גדולה אתה קטנה, אלא
הואמקם ואתה קטנה
וחזקן גדולה, כי שלא
ביאר לוי מילה.
אמר לו אמת כל האמות
הן בביעיות וקרן מרוב
הזה, וחקן והמסוב
והיסד, כי יורה אמר
אמר הבין "טמים"
והמסוב, כי
גדול בפרק לוי עור,
אצבע מארבע אצבעות
בטם, שמו טמים
בטם, זה האמורה
בחרת צמא של אי
טמים, ואי זה אמר
בטמים, וזה אמר על
טמים, כי נאמר אמר
כל מידות שאמרנו חכמים
בכחם כחן חקן חקם
ומכחם חקם וחקם עיים
ומכחם אפסיות, כחן
ומכחם טמים, חקם

מסובב הזהב והקדן והלטרוב
יהו כולן באמר של ה' טפח
מנחות כפי שרי הלחם אפר
כטענה ה' ותחילא בגדולת
שילכל אדם. ונאמר בי אמן
במידות כפי א' שער המזה
אמרין רב חסדא ורי יצחק ב
הראיות שהוכיחו חביו שצונ

חלל סובח תנן. והא דאמר בסוכה (ד' ה.) וה' כ' לאו דווקא ואגב דנקט למעלה מכ' נגזלומר בתוך הכשר כ': **תניא** דמסייע דף. אט בת ששה הכא ארבע האי דאית ליה לקמן דשל

בבית ששה וועג' דען ענטזט שטאט
היכל נמי ענטזט היז א"נ קטילו לאזי
באשטאטמאן צעלעמא נקט לענין מלכות
אלט מיין כמו שריבט חללו עטרים
צעבאמט דידעא היב נמי מבי צאמט
דעדי: **במאן** ראטר בארבעה
פ"י וועסער יתר * דלץ פתח פתוח
ווא לאז היז משאוי ווא א"כ אל
היז ארער יתר וועל דר חצו וואס נער
צעליי וקורה צאמערין לקמן (ד' ה.)
וועג' לאזי נופים אית ליה לקמן
וועס: דעמך נמי צד' אמות הא
דעם צאמער דעם קאמער ווא
והא איבא רצופין
צאמער ב' ציבן ראטר ברס הוי.
ווא' איתא הא איבא הא דעם
נעלאס (פ"ד מיד) דער שפער עד
אמות היז הוא צעמח יתר מכאן
נענדע הפעלה אסור ו"ל דעו אמות
קאמער: **ברבן** ראטר ברס הוי.
אף על גב דרעם וועס' דלאז הא
נעם היבא דער נאמר רואץ את
האמעס' צאליי אים לא יאשרו
עטרים נגד עטרים וואת וואס
צאליי אלא צאמט שחזוכו
פערסיר ווא צאמט נעמעט מעל
דערהין: **כל אמות** שאמרו חכמים
צאמט בת ששה. לא איירי בכך
דעמיי כגון אמה יסוד וואס קוצב:
ווא

הכרם בית שמאי אומרים שש
אמות איזו היא קרחת הכרם א'
לא יביא זרע לשם היו שם ש'
המותר ואיזהו מחול הכרם א'
יביא זרע לשם היו שם שתי
השאר והא איכא רצופים באר
מארבע אמות רבי שמעון אומ'
האמצעיים כאילו אינם כרבנן דר'
אמות קאמר ורבא משמיה דר'
שוחקות והללו עצבות מיתבי

פסול כאלו הוא מן הדעות שבעקטנות משערין ליה ומיפסלה בעקטנות איכא קולא ורב נחמן כילגלוס כרבי ויהי דאמר רב נחמן אמר דמי משעתר ליה בגדולת חומרה אמר ליה ר' זאנא ר' זאנא פתח מנן דאמו אפסו ליה ר' זאנא על י"ו אמה וכן אם הלכה לאו לא ביא זרע לשם אפי' באמה (ובלשם פ"ו ד"ה) כזה עבודת הכרם (ומלא) העלך ככרס דמו וכן כשלא ר' אמות הלך לגבי כרם ומתח' לזרעין וזכיר שזה פסות מח' אמות הלך כ"ד אמות גמי כפירה לה' לבית שמאי עבודה הכ' ונתן ד' אמות לעבודה הכרם חורש כולל כיון דלא מיוזרעי מידע דאמו ויהי שפיר אפיקור לה' מלא אהד ויהי בעקטנות: והא איכא ר' פין. גפנים ר' כרם הואיל ואין לו כל זרבי להילוך עקטנות אמרין איין כרם עד דליכא ורואין אפי' האמלעיים. הגעוין בתוך ההבור אמות בכלאם לענין ר' זאנא:

והיחוד, שהן באמה בת ה' טפחים, שנאמר אלה מדר
מלמד לומר באמת אמה אמה וטופח, באמה שיה
וכמה אמה בינונית אמר ר' יוחנן ג' טפחים. ובפר'
בגדול, וכסף בכמות כפר כל אלף סומין נסרתי
היו בשורשן. לזה נתכוונו לצורת שושן הבירה ש
ועליה שושן הבירה צורה, ובפר' שתי הלחם פ'
אברמי דא אמר רז' שידעו מהיכן באו, וזה אמר
תשפט ושנינו קריה גדולה והוא חסד, והצטרפו

עלה מכ' נקט נמי בחוך כ'
ייע 57. אע"ג דהיכל באמת
לקמן דשל מבוי נמי באמת

חלל סוכה תנן חלל
לרבא תניא דמסייע
מעשרים אמה יותר כ
והיכל גופו חללו עשו
בר רב אשי לרב פפ
מניח קורה משפת
ולמעלה והא למשה כ
כלמעלה מה למעלה א
חללה עשרה: אמר א
אמת סוכה ואמת מבוי
כלאים באמה בת ש
בת חמשה למאי הל
מבוי והא איכא מש
דלקולא כמאן דאמ
ואיבעית אימא ^כבאר
קאמר אמת סוכה ב
הלכתא לגביה ולד
משך סוכה בארבע
^כרבי אומר אומר אני
אמות על ד' אמות פס
אינה מחזקת אלא
ואיבעית אימא לקול
קאמר אמת כלאים
הילכתא לקרחת הכר
^כהקרחת הכרס ב"ש
אמות ור"ה אומרים ע

עשרה אמות וזית הלל
כרם שחרב אמצעיותו
ש עשרה אמה נותן לו
בין כרם לגדר אין שם
עשרה אמה נותן לו
כע אמות דלקולא רתנן
דאנו כרם וחכמים א
אמרי הוי כרם ואיבעי
אמר: ככל אמות באמ
כל אמות שאמרי חכמים

ומן למעלן ובאו עד סך
וריס טפחים והיו חומר:
ואמר כל אמות סוכה בקטט
ות סוכה בקטטות לאו באמות
קרחת הכרס בים שם! א
לרוע ש' ולקמן פסוק מאי
קצרה על פי כל רוחב הכרס
האמנית ד' אמות שזר
(ד' אמות מנלה בקר וכלס' ש'
אמית לבד אותן' ד' לכל ד' ד' ד' ד'
אמות ש' פנלה להכא ופנלה
ת בעינן ד' לעבודת הכרס מכל
כרס ח' אמות: מחול ככרס ב'
שאר: אין שם י"ב אמה לא י'
אפוקי אפוקי אפוקי אפוקי
פסלה על פסלה כל גגות וקמח
פין שמוכה שורה לשורה וקמח
גלה ומוחר לרוע ככול לר'
גדולות: על פסוק מד' אמות
ר' רוח האמת לריות פין שוש
כלל ופסוקה: אמות כללם

ות המצות, שהיו למצות ב' מידות, יכול
היה יחירה על של חברה טפח. ובמסכ'
ההכלת אמר ר' פסא טפח דאורייתא ו'
אנא אצבע שאמרי אתה מארבע בטפח
היתה במקדש על שער מזרחית. כדתן
דשו טעמא דמילתא דאמר מאי (טעמא
ומכל
דאי שהיה איתא מלכות עליהם. ומכל
מזבחי מה שפשוט בפסוק שהביאו ראיה

חלל סוכה חנו. עשרים אמות שהזכרו בין במצוי בין בנזקה חללה קיימי: משפט ב' ולמטה. משמע שיא עוני הקורה בתוך ב' הא קמ"ל. דשעור שנתנו חכמים למטה מ"א טפחים חלל קלי כשעור שאמרו ב' למעלה והכי קאמר ממנו מית את הקורה משפט ב'

ולמעלה וכן למטה אם בל לעשותו נמוך
מנוחה משפת עשרה טפחים ולמעלה
דכסחות מעשרה בל היו מבוי: **אם
מבוי ואם פוסק.** אמות שהאחרים במבוי
ויבסוה בלזמות קטנות שיערו אמות
שהאחרים בכלאים בלזמות גדולות שיערו
ולקטן מפרש הי יניחה. ור"מ מקדאמר
הכל קטנות והכל גדולות ש"ל הכל
חומרה והכל חומרה דלי לל לחומרה
היכי מזי אמר הני גדולות והני
קטנות הו כלל מן בבו שיעורא:
למי? הלכאס. משערים אלו שצנביו
הרעוים דחביו: חומרה: **נצבוב**

שה' אמת מבוי כאמה
וכתא לנוהו ולפירצת
ד' מבוי בארבע אמות
ב' בארבעה טפחים
ד' אמות ורוב אמות
אמה בת חמשה למאי
פ' עקומה והא איכא
אמות דלוקלא דתניא
אמה ארבע אמות

כל סוכה שאין בה ד' וולה כרכבו דאמרי אפי' ראשו ורובו ושלחנו רבי היא ורוב אמות אמה בת ששה למאי דם ולמחול הכרם דתנן אומרים עשרים וארבע שש עשרה אמות ומחול אומרים שתים עשרה שש עשרה אמות כדי עבודתו זוורע את שתים עשרה אמה לא כדי עבודתו זוורע את הכרם הנטוע על פחות ימרים כרם יורואין את הא לעולם ר' שמעון ורוב ה בת ששה אלא הללו באמה בת ששה ובלבד שלא

בשר והרי אין כלל הפסק וקא אהר רב נתמן לומר בדבמות
והאיכא ארבע אמות. המזכרות בתוך סוכה דאי מכשרת ליה
ות ואי אהר רב נתמן כריי הוי קולא: ואיבעית אימא. רב נתמן
תקשר דאמר אלף בשאר אמות קאמר: לקרחה הכרס ואתחול הכרס.
המרים עשרים וארבע אמות. אלף קרחתה עשרים וארבע אמות ומרת
קרחת ומאי מחול: שהרי באמצעים. שהרי יש שם גפנים סביב הקרחה
שאין שם גפנים אלא מצ' יריד הקרחה בעינין י"ו רוחב הכרס: ואם
הכרס מזה וזה' לא אמות שגזל דא אלף הכרס הוו עבודת הכרס דתמן
אי צורסי אמות בשוורים ובעגלות ובעת המרשעה חורשית הכרס בשוורים
שדית פלגא להכא ופלגא להכא איכא ד' אמות מקום חסוב לכל חד לא
להכא ליכא ד' אמות מקום חסוב ובעיל לגבי כרס. ולגית שמאי לא חשיב
ונגזנן מתאן פשו י"ו שדי ח' להכא וז' להכא איכא שדה ולא טעיל אי
י"ו כרס לגדר. דהיינו קרית כמו מחלות: יש שם י"ב אמות. לגית הלוי
י"א ורע לשם ד'. אמות לגדר כרס עבודת הכרס וד' אמות לגדר
ח' איכא ד' אמות חשיב ואי לא טעיל לגבי כרס. ואי והכא לא בעינין י"ו
(ג.) וקא אהר רב נתמן בדבמות גדולות משערין ולחומרת ולא ששתירא
ד' ממה שנתנו כחמים שיעור שאם אין צין שורה לשורה ד' אמות אינו
עומן ובהך אמות חמשים מילימ דרב נתמן קולא דאי איכא ד' אמות
ה' שאין צין שורה לשורה ד' אמות אינו כרס ומותר לזרוע לשם:
ה' לשורה רבנן. סבירא ליה לרב נתמן: דלמרי כרס. הלכך לא
מודדין כפחוס גדולים ועל סוכה ומבוי עגבות מזוממות לחומרא:

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) וְיִסְמְכֶם רַב־אֵל.
(ב) וְלֹאֲמַן הָאֵל.
(ג) וְלֹאֲמַן הָאֵל.
(ד) וְלֹאֲמַן הָאֵל.
(ה) וְלֹאֲמַן הָאֵל.
(ו) וְלֹאֲמַן הָאֵל.
(ז) וְלֹאֲמַן הָאֵל.
(ח) וְלֹאֲמַן הָאֵל.
(ט) וְלֹאֲמַן הָאֵל.
(י) וְלֹאֲמַן הָאֵל.

הגהות הב"ח

(א) ירש"י ד"ה אין שם
י"ב אחיה וכו' בט"ל לגבי
כרם (והכחא לא). תא"מ
וג"כ תחא והא דלא:

גליון הש"ס

נצח לקחת חסות. קול
אחרי לא נקט ולעבוד
הכרת סודו כדלל:
הש"י דלה ולפידת סמך
כי כי אבות סל להו
ובו דב אבות קטנת.
לשנת קילול הוא דלה כי
אחנת לא הי מרלס רק
יחנ מעשר: דלם' דלה
במאן ובו' דאן סתה
סחית סל' לקמן יד
סל:

רבינו חננאל

[illegible][illegible]